

INGEZONDEN

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen

★

PHARMEDRINE TER VERVANGING VAN PROSTIGMINE

Mogelijkerwijze is het volgende van belang voor de lezers van dit *Tijdschrift*:

Het prostigmine, dat bij de myasthenia gravis een onmisbaar middel is, is thans praktisch niet meer verkrijgbaar. Ter vervanging van het prostigmine gaf ik een patiënte met myasthenia gravis *pharmedrine*. Het resultaat is praktisch hetzelfde. Voor zoover ik weet, werd *pharmedrine* nog niet bij myasthenia gravis toegepast; de fabrikant vermeldt de werking van *pharmedrine* bij deze ziekte niet in zijn prospectus.

10 mg *pharmedrine* heeft bij deze patiënte ongeveer hetzelfde resultaat als 1 prostigmine-injectie. Van belang is natuurlijk het feit, dat zij reeds langen tijd met prostigmine is behandeld. Doch *zonder* het prostigmine of een ander middel is zij praktisch volkomen invalide.

Haarlem, 9 Juli 1941

L. J. FRANKE

ERVARINGEN MET AZOMAN

Naar aanleiding van het artikel van collega M. P. VROON (*N. T. v. G.*, No. 27) wil ik het volgende opmerken: Onze ervaringen aan de afdeling voor mannen berusten op 945 cardiazolinspuitingen bij 81 patiënten, 49 azomaninspuitingen bij 5 patiënten en bij 8 patiënten inspuitingen met cardiazol en azoman en wel respectievelijk 112 en 122 inspuitingen. Dat wij niet meer ervaring hebben met het azoman komt, omdat deze therapie nu door de electro-shocktherapie is vervangen.

Wanneer wij het azoman met het cardiazol (*corvis*) vergelijken dan moeten wij het volgende opmerken.

1e. De hoeveelheid azoman intraveneus toegediend, noodig om een insult op te wekken, bedraagt ongeveer 1.5 cm³. Maximaal 2.5 cm³. Bij cardiazolgebruik zijn deze getallen respectievelijk 6 cm³ en 11 cm³. Dit is uit technisch oogpunt bezien zeker een voordeel van het azoman, vooral als men erbij bedenkt, dat het azoman rustig, maar het cardiazol juist zeer snel moet worden ingespoten.

2e. Wanneer het blijkt, dat er te weinig is ingespoten, dan spuiten wij ingeval van azomangebruik de helft van de eerste dosis er na in. Dit was in bijna alle gevallen voldoende om dan wel zeer spoedig een insult te doen uitbreken. Bij cardiazolgebruik moesten wij in dergelijke gevallen bij de tweede inspuiting meer gebruiken dan bij de eerste, waarna het insult dan toch nog wel eens weg bleef, wat voor den patiënt natuurlijk zeer onaangenaam was. Deze herhaling van de inspuiting doen wij zoowel bij azoman- als bij cardiazolgebruik ongeveer 3 minuten na de eerste inspuiting, zoodat de totale latente tijd bij azoman (met een uitzondering) nooit langer duurde dan 5 minuten.

3e. De angstgevoelens van den patiënt gedurende den latenten tijd zijn bij cardiazol veel erger dan bij azoman. Dit is door sommige patiënten spontaan medegedeeld. Deze angst bij cardiazol kan zoo erg zijn, dat de patiënt zich dikwijls tegen verdere therapie verzet. Dit hebben wij bij azomangebruik nooit gezien. Ook hebben wij den indruk, dat bij grooten angst de genezingskansen geringer zijn.

4e. Het insult bij gebruik van azoman verloopt milder dan bij cardiazol en geeft ook minder onaangename verschijnselen van circulatie en ademhaling.

5e. De tijd, dien wij per patiënt noodig hadden, bedroeg zoowel bij azoman als bij cardiazol ongeveer 15 minuten.

6e. De weerstand van den patiënt ten opzichte van azoman of cardiazol steeg in het algemeen en daalde zelden. Van den dalenden weerstand zagen wij nooit eenig nadeel. De stijgende weerstand echter leidde tot een herhaling van de inspuiting (zie punt 2) en kwam zoowel bij het azoman als bij het cardiazol voor.

7e. Wij zagen 2 maal bij éénzelfden patiënt en 1 maal bij een anderen een herhaling van het insult na de azomaninspuiting. Door de korte latente periode waren wij in het eerste geval hierop bedacht.